

Arrest

nr. 296 720 van 8 november 2023
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2023 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in, dat werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juli 2023. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer X van 10 augustus 2023.

1.2. Op 14 april 2023 wordt een beslissing genomen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder rolnummer RvV X

1.3. Op 14 april 2023 werd aan verzoeker tevens een inreisverbod van drie jaar afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BERLARE/ZELE op 14/04/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten;

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14/04/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/02/2021 dat hem betekend werd op 24.03.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BERLARE/ZELE op 13/04/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gewone diefstal.

Hij werd op 31.08.2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen tot een gevangenisstraf 4 jaren met probatie-uitstel 5 jaren voor 2 Ja(a)r(en) en een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 3 maanden)+ bijzondere verbeurdverklaring. Hij werd op 13.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge wegens Misbruik van vertrouwen / verduistering tot een gevangenisstraf van 4 maanden en geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 1 maand).

Hij werd op 17.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Oudenaarde wegens:

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid

- opzettelijke slagen en verwondingen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden)

Hij werd op 24.06.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Kortrijk wegens verdovende middelen /psychotropen : bezit zonder vergunning : aanschaffing / aankoop zonder vergunning :

vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (herhaling) tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 20 dagen).

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 16.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleden een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte periodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 16) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk.

Wat de overige in België verblijvende familieleden van betrokkene betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 69). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Er blijkt evenmin sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Er bestaat tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart in België te zijn omwille van de oorlog in zijn land.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij in België is omwille van de oorlog in zijn land.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst één ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- Schending van artikel 7 eerste lid, artikel 74/11 § 1 en artikel 74/13 Verblijfwet.
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
- Schending van het vermoeden van onschuld.

- Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Verblijfswet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.
- Schending van artikel 3, 6 en 8 EVRM.
- Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Eerste onderdeel, wat betreft de motivering en de termijn van drie jaar,

Artikel 74/11 § 1 Verblijfswet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De bestreden beslissing verwijst naar het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering, en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een inreisverbod van drie jaar wordt gegeven. Dit is het maximum conform artikel 74/11 § 1 Verblijfswet. Verwerende partij legt dit op, gelet op de herhaling van de feiten die doen afleiden dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfswet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingen wet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “allé omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij in het kader van het gevaar voor de openbare orde louter te verwijzen naar drie veroordelingen, in de période tussen 2018 en 2020.

Verder wordt dan gesteld dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op feiten van gewone diefstal.

Er wordt door verwerende partij zeer eenvoudig uitgegaan van een zogenaamd gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst in deze naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces. Hij verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: “eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”.

Dit vermoeden van onschuld of “presumptio innocentiae” is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 1 18 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Immers, de eerdere veroordelingen dateren van 3 tot 5 jaar geleden, en de feiten waarvan sprake dus van nog langer geleden. Verzoeker was op dat ogenblik nog minderjarig of slechts juist jongvolwassene. Uiteraard pleit dit hem geenszins volledig vrij, maar dit element dient wel absoluut in rekening gebracht te worden. Ter meer daar de laatste veroordeling al van drie jaar geleden dateert.

Thans wordt verwezen naar een betrapping op heterdaad van gewone diefstal. Verzoeker valt compleet uit de lucht. Immers, hij was passagier in de auto van zijn vader. Hoe kan er sprake van diefstal zijn?

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De beslissing kan enkel genomen worden in het kader van een gevaar zijnde voor de openbare orde, indien wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De bestreden beslissing leidt het risico tot 'nieuwe' schending van de openbare orde enkel af omwille van een 'op heterdaad betrap' feit van gewone diefstal.

Deze feiten worden betwist door verzoeker, en uit het onderzoek zal zeer snel blijken dat er sprake is van een misverstand.

Er is derhalve nog niets bewezen, laat staan een definitieve veroordeling. Hieromtrent werd reeds geargumenteerd in het eerste middel. Er dient gewezen te worden op artikel 6 EVRM en het vermoeden van onschuld.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Biz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Er is nog niet aangetoond dat verzoeker dergelijk gedrag vertoond heeft. Uiteraard is het dan ook niet aantoonbaar dat hij dit in de toekomst zou doen.

De verwijderingsbeslissing moet gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende

ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Tweede onderdeel, gelet op het gezinsleven

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat. Deze belangafweging gebeurt niet ten volle.

In de bestreden beslissing wordt louter gesteld dat verzoeker slechts beperkte périodes legaal heeft verbleven in het land.

Verweerder gaat nogal laks om met de objectieve feiten. Immers, verzoeker kwam als vierjarige aan in België en hem kan dus niet verweten worden dat het enige tijd duurde vooraleer het verblijfsrecht in orde was. Uiteindelijk werden zijn ouders, en hij en zijn broer, geregulariseerd toen verzoeker 14 jaar oud was. Zijn verblijfsrecht was vanaf 2013 tot en met 2018 in orde.

Nadien verloor hij helaas zijn verblijfsrecht, vanwege zijn aanraking met het gerecht.

Verzoeker merkt op dat hij thans al enkele jaren op het goede pas is, en bezig was met een nieuwe verblijfsaanvraag. Zij justitieassistentie was hier van op de hoogte (stuk 2).

Verzoeker zijn gehele leven heeft zicht in België afgespeeld. Hij woont hier sedert zijn 4 jaar, en heeft geen enkele kennis van zijn 'land van herkomst. Het is voor verzoeker zelfs niet duidelijk welke nationaliteit hij heeft, gezien hij geboren is in Pristina, van Kosovaarse origine is, en zogezegd de Servische nationaliteit bezit. Er zijn nul banden met Servië.

De hele familie van verzoeker verblijft (legaal) in België. Zijn beide ouders hebben een A-kaart. Zijn broer heeft een F-kaart, en zijn minderjarige broer en zus wonen bij zijn ouders.

Verder heeft verzoeker een langdurige relatie (gehad) met zijn partner, dewelke zwanger is geworden van hem.

Voor zover de motivering in de bestreden beslissing betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker het volgende. Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Het staat buiten kijf dat het gezins- en privéleven van verzoeker zich in ons land afspeelt. De proportionaliteitstoets vindt niet, minstens onvoldoende, plaats.

Over deze elementen valt helemaal niets terug te vinden in de bestreden beslissing. Enkel wordt gesteld dat hij hier geruime tijd zonder verblijfsrecht zou hebben gewoond.

Dit alles had uitgebreid toegelicht kunnen worden, indien verzoeker op een goede en grondige wijze gehoord zou zijn geweest.

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met allé nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balansstoets zou gemaakt kunnen zijn."

3.1.1. Verzoeker wijst op artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en betoogt dat er bij het opleggen van een inreisverbod rekening gehouden moet worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De bestreden beslissing zou een automatisme hanteren door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij in het kader van het gevaar voor de openbare orde louter verwijzen naar de drie veroordelingen in de periode tussen 2018 en 2020.

3.1.2. Waar verzoeker aanvoert dat het disproportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen en hierbij erop wijst dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, dient de Raad erop te wijzen dat het onderhavige inreisverbod binnen de grenzen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijft. Het betreft met name een “algemeen” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. In de mate dat verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is dit betoog dan ook niet dienstig.

De bestreden beslissing motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van vreemdelingenwet; enerzijds omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek vindt zijn oorsprong in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 april 2023 (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 296 719 van 8 november 2023. Deze beslissing is dan ook definitief.

Waar er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2021, gaat verzoeker niet verder in op deze motivering.

Er dient vastgesteld te worden dat het bestreden inreisverbod dienstig steun vindt in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 31 augustus 2018 voor een eerste keer veroordeeld werd door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van vier jaar met probatie-uitstel van twee jaar voor een periode van vijf jaar en een geldboete van 500.000 € wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Hij werd vervolgens veroordeeld bij verstek door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van vier maanden en een geldboete van 100 € wegens misbruik van vertrouwen/verduistering. Verzoeker werd op 17 februari 2020 voor een derde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 200 € wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Op 24 juni 2020 werd verzoeker voor een laatste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 200 € wegens het bezit van verdovende middelen/psychotropen en het aanschaffen/verkopende ervan zonder houder te zijn van een vergunning. Op 13 april 2023 werd er door de politiezone Berlare/Zele een proces-verbaal opgesteld nadat verzoeker op heterdaad betrapt werd op diefstal. Gelet op de herhaling van de voormelde feiten, is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden door haar gedrag, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoekende partij kan aldus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, wijst de Raad er voorts op dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker ontkent de feiten van 13 april 2023 die hem ten laste worden gelegd. Hij zou enkel in de wagen van zijn vader gezeten hebben en geen weet hebben over wat er juist gebeurd is. Het administratief dossier bevat het administratief rapport illegaal verblijf dat werd opgesteld bij de aanhouding van verzoeker op 13 april 2023 door een politiebeambte. Hierin staat het volgende te lezen:

“Ontvangen melding van vko ss [verkeersongeval stoffelijke schade] waarbij de inzittenden in het aanrijden de kentekenplaat van het voertuig aan het vijzen zijn. Als onze diensten ter plaatse zijn, nemen de verdachten de vlucht. Deze worden staande gehouden en gearresteerd.”

Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze vaststelling niet correct zou zijn. Zelfs als deze aanhouding buiten beschouwing gelaten dient te worden, blijft de motivering overeind dat verzoeker herhaaldelijk veroordeeld werd door de correctionele rechtbank. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat voor verweerder het herhaaldelijk karakter van de strafrechtelijke inbreuken die verzoeker pleegde een doorslaggevend element uitmaakt om vast te stellen dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat hij meermaals veroordeeld werd. Hij betoogt wel dat de veroordelingen dateren van drie tot vijf jaren geleden en dat de ten laste gelegde feiten aldus dateren van nog langer geleden. Op het ogenblik van de feiten zou verzoeker nog minderjarig geweest zijn of jongvolwassen. Dit element dient volgens verzoeker in rekening worden gebracht. Verzoeker wijst er daarnaast op dat zijn laatste veroordeling reeds dateert van drie jaar geleden. Hij verduidelijkt echter niet op welke manier deze elementen opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker op 31 augustus 2018, 13 februari 2018, 17 februari 2020 en 24 juni 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die hebben geleid tot de voormelde strafrechtelijke veroordelingen dusdanig lang geleden gebeurden dat deze niet langer in rekening gehouden mogen worden bij het nemen van het bestreden inreisverbod.

In dit verband merkt de Raad tevens op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid te buiten is gegaan door verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoonecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. biz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. biz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08P, Jurispr. biz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2. 2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Hand vest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker grondig gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn lang verblijf in België, hij geen banden heeft met zijn land van herkomst, en hier een uitgebreid familieleven heeft, diende in rekening te worden gebracht.

Daarenboven had hij meer informatie kunnen geven over de aanleiding van het politieverhoor, en de zogenaamde diefstal.

Met al deze omstandigheden is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *"fair balance"*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *"fair balance"*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, § 122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Wat betreft zijn banden met zijn andere familieleden in België, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59) en tussen andere gezinsleden dan die van het kerngezin enkel wordt gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker betwist niet dat *"(u)it de stukken van het administratief dossier (...) geen bijkomende elementen van afhankelijkheid (blijken tussen betrokkene en zijn ouders"* en er *"evenmin sprake (is) van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven"*. Ook in zijn verzoekschrift voert hij geen duidelijke elementen aan die wijzen op concrete banden en/of een afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende familieleden. Verzoeker herhaalt louter dat zijn familie legaal in België verblijft. Hieruit blijkt echter niet dat verweerders beoordeling van verzoekers gezinsleven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een langdurige relatie heeft gehad en dat zijn voormalige partner zwanger is, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert.

Tijdens het verhoor op 13 april 2023 werd verzoeker nochtans de volgende vraag gesteld: *“heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?”*. Op deze vraag antwoordde verzoeker nee. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij zijn (voormalige) relatie in dit verhoor niet kon duiden. Daarenboven dient de Raad op te merken dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere stelling. Hij voert geen enkele concreet bewijs aan van zijn relatie noch zet hij uiteen op welke manier dit element de uitvoering van het bestreden bevel verhindert. Ook waar verzoeker aanvoert dat zijn voormalige partner zwanger is, onderbouwt hij deze stelling niet met enig begin van bewijs.

Verzoeker betoogt ook dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn privéleven. Hij voert aan dat hij sinds zijn vier jaar in België verblijft en dat hem niet kan verweten worden dat het enig tijd heeft geduurd vooraleer hij een verblijfsrecht had. Verzoeker wijst erop dat zijn leven zich in België afspeelt en dat hij geen enkele kennis heeft van zijn land van herkomst. Het zou voor verzoeker daarenboven niet duidelijk zijn welke nationaliteit hij heeft aangezien hij in Pristina geboren is, van Kosovaarse origine is maar officieel de Servische nationaliteit bezit. Hij zou geen banden hebben met Servië.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de duur van verzoekers verblijf op het grondgebied. Verweerder wijst erop dat verzoeker slechts in het bezit was van een tijdelijke verblijfstitel. Hij werd samen met zijn ouders op 5 december 2007 gemachtigd tot een verblijf van een jaar. Verzoeker werd uiteindelijk gemachtigd tot een verblijf tot 6 juli 2014 en van 19 september 2017 tot 6 juli 2018. Verweerder oordeelt dat dit element geen belemmering uitmaakt noch een dermate ernstig belang uitmaakt dat het voor verzoeker onmogelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband dient de Raad op te merken dat verzoeker geen concrete elementen of stukken aanvoert die deze beoordeling weerleggen. Hij voert enkel aan dat zijn leven zich in België afspeelt maar legt geen bewijzen neer die zijn privéleven onderbouwen.

Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker verschillende inbreuken pleegde die de openbare orde van het land schaden zoals voorzien in artikel 8, § 2, van het EVRM. Zoals uit het voorgaande is gebleken, wordt er door verweerder afdoende gemotiveerd over de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, beperkt hij zich tot deze summiere stelling zonder verder te verduidelijken waarom dit element zijn terugkeer naar zijn land van herkomst verhindert.

Verweerder concludeert dat verzoekers gezins- en privébelangen niet opwegen tegen de afweging van openbare orde. Verzoeker geeft duidelijk te kennen dat hij het niet eens is met verweerders beoordeling, doch maakt hij hiermee niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk niet grondig werd gehoord. Moest hij wel afdoende gehoord zijn dan had hij elementen kunnen toelichten betreffende zijn familiale situatie, zijn lang verblijf in België, het gebrek aan banden met zijn land van herkomst, zijn voorbereidingen op een nieuwe verblijfsaanvraag en het feit dat hij niet betrokken was bij de feiten die hem ten laste worden gelegd in het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 april 2023 werd gehoord in het kader van zijn aanhouding. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij in dit gehoor niet afdoende voormelde elementen kon duiden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker tevens gehoord werd op 12 juli 2023 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij een derde maal gehoord had moeten worden.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Zoals uit het bovenstaande al is gebleken zijn de elementen van verzoekers privé- en gezinsleven niet van dien aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Ook waar verzoeker aanhaalt dat hij de feiten ontkent die aan de basis liggen van de aanhouding en het proces-verbaal van 13 april 2023. Er blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker opnieuw gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT